Heide vertelt **nummer: 105** **2 januari 2022**

2022 is een feit!

We hebben gisteren het nieuwe jaar ingezet, hopelijk hebben jullie dat kunnen doen in een gezellig kader, voor zover dit kon natuurlijk! Er zullen uiteraard ook wel dorpsgenoten zijn die dat op een wat sobere manier hebben doorgemaakt. In elk geval het nieuwe jaar is van start gegaan. Zoals gebruikelijk hebben wij allen wensen overgemaakt met voorop de wens dat iedereen gezond mag blijven. Iedereen is er zich van bewust dat corona nog wel eventjes een blok aan ons been zal blijven en dat we nog niet zo direct kunnen terugkeren naar de toestand van voor maart 2020. Toch moeten wij hoopvol blijven, zo goed als mogelijk de regels blijven volgen, maar anderzijds ook genieten van wat nog kan en mag! En ja …. natuurlijk hopen we dat dit weer geen gans jaar gaat blijven duren. In elk geval wens ik al onze lezers toe dat zij deze hoop blijven uitstralen en het leven positief, in een goede gezondheid, blijven bekijken!

Van Kareltje tot Karel (Van den Bergh)*vervolg:*

Over welvaart en armoede.

Als ik hoor hoeveel mensen er nu in armoede leven, dan vraag ik me toch af wat men moet zeggen van hoe men leefde in de jaren 1940 toen er van enige welvaart helemaal geen sprake was. Geen TV of auto, al helemaal geen PC of mobieltje, ook geen telefoon, en van moderne elektrische toestellen in de keuken geen sprake. Ook geen badkamer of douche. Het wassen gebeurde als kind in een grote teil. De groten wasten zich aan de pompsteen of in een emmer op de zul, zo heette de loopplek voor de koeien. Goed weet ik het niet meer, maar ik denk dat men het niet al te nauw nam met de hygiëne. Tanden poetsen bestond niet, ‘s morgens een beetje water in de gesloten handen (geen washandje), dat kletste men dan in ‘t gezicht en dat was het dan. Daar we op een boerderij woonden was er eten genoeg. Er werd zeer weinig in de winkel gekocht. Melk, genoeg natuurlijk! Vlees, alle jaren werd een flink varken geslacht. Dat slachten was een hele bedoening op de hoeve, met nonkels die kwamen helpen. Het steken, het kelende varken, het opvangen van het bloed om beuling van te maken, het versnijden, het pekelen, het worsten maken met de darmen die eerst gekuist moesten worden (grootvaders werk). Ik zie hem nog bezig op een lange plank. Het worsten draaien en beuling maken was een groot werk er werd een flinke borrel op gepakt. Snevel (jenever), zij grootvader altijd, die er ook graag eentje lustte. Over drank gesproken, dat kwam allemaal uit de pomp. Water of koffie, geen thee bij ons. Fruit kwam uit den boomgaard die tussen de hoeve en de Heikant stond. Appelen en winterperen werden

op zolder bewaard. Verder nog witte, rode bessen en stekelbessen, knoezels genoemd. Die stonden in den groentehof, kortweg den hof genoemd, waar alle groenten gekweekt werden. Die lag naast den bogerd. Verder werd er nog een grote plak patatten geplant. Brood bakte ons Moe zelf, dat werd gekneed in de trog, en voor het bakken was er een oven in de keet, een gebouwtje opzij de hoeve. Als verwarming stookte men hout in de Leuvense stoof, waar ons moe ook op kookte. Als het nodig was werd er wel ergens een boom uitgedaan, daar maakte men toen geen probleem van. Daar ging ook niets van verloren. Van het kleine hout maakte men musterd (mutsaards). De boom werd met struik en al uitgedaan en klein gezaagd met een kortzaag, ondanks zijn naam een lange zaag om met tweeën te zagen. De stam werd gekloven met spieën ook om weipalen te maken. Struiken klieven en hout zagen, allemaal zwaar werk voor in de winter. Zo zegt men wel eens dat men zich drie maal kan verwarmen met hetzelfde hout: bij het uitdoen, bij het klein maken en bij het opstoken. Werk genoeg dus op de hoeve! Voor de kleding werd slechts het hoognodige gekocht. Ondergoed kende men niet en verder was ons moeder steeds bezig met truien en sokken te breien, met stoppen en verstellen, lappen opnaaien, zelf kleren maken, ... Een broek droeg soms wel vijf tot tien lappen. Aan de voet droeg men in de week steeds klonen (houten klompen). Schoenen waren er wel, maar alleen voor ‘s zondags naar de mis te gaan, hoewel daar ook boeren waren met mooi versierde klompen. Dat was zowat het leven onder den oorlog in mijn vroegste herinneringen. Aansluitend op dit verhaal gaan we eens vertrekken op een doodgewone dag op onze hoeve in de jaren 1940.We zitten met zen allen ‘s morgens rond de tafel. Met zen allen dat is: onze Va, ons Moe, nonkel Jef, Grootva, en wij de kinderen: Karel, Maria, Jos en Gaston. Twee moeten dan nog geboren worden: Lea en José. We krijgen van ons Moe boterhammen met kop of frut, een gekookt ei en dan nog nen dikke boterham met zelfgemaakte gelei. Voor ons kinderen is ‘t tijd voor ‘t school. Het is donderdag, een halve dag school dus. We schieten onze frak aan, nemen onze kabas en lopen met andere kinderen uit de straat naar school op ‘t Kerkeneind. Na rap nog een kruisteken gemaakt te hebben staan de anderen ook op voor het werk op het veld, ze hebben ‘s morgens om vijf uur half zes de koeien al gemolken in de wei. “Wa gaan we doen vandaag Jef?”, zegt onze Va. “We zullen best gaan ploegen op de rommel (een stuk land) zeker om rapen te zaaien”, zegt Grootva. “ ‘t Is anders goei weer, der hangt wa smok. ‘t Is echt bamisweer, van den nuitesgaank (lente) wast beter weer. ”Nonkel Jef haalt het paard van de stal en na het geroskamd te hebben spant hij het in met het gareel, de toom en de leidsels. “Wat heb ik nog nodig?”, zegt hij, “ha ja nen aansklippel” (om de kettingen voor de ploeg aan vast te maken, als men de koppel rijdt heeft men ook nog een zwing nodig).Het paard is ingespannen en hij zegt “Ju!” tegen onze Jul en ze zijn weg. Hij zegt “eirum” en ze draaien links de straat op. Aan ‘t veld gekomen zegt hij “Juttoem naar rechts”, dan “ouw” en onze Jul stopt. Thuis komt onze Va van ‘t huiske, doet zijn greellen vast en trekt zijne zip aan. “Ik ga misbreken", zegt hij tegen ons Moe. “Jamaar”, zegt ons Moe, “kijkt eerst eens naar de mozzegat, die zit verstopt.” Onze Va gaat naar de moos, pakt nen bessem en stompt met de steel het mozzegat open. “Klaar is Kees”, zegt hij tegen ons Moe, die juist de was door de mangel haalt. Onze Va pakt de riek die op zul naast de pompsteen staat, en weg is hij naar ‘t veld. Grootva pakt zen schup en gaat nog wa spoajen in den hof. Op ‘t school aangekomen spelen we eerst nog wat met marbollen, anderen spelen “bij”, een soort tikkertje. Dan gaat de bel. We gaan in de rij staan en dan naar binnen. Eerst wordt gelezen of gebeden met kruisteken, Onze Vader, Wees

Gegroet en dan een half uur godsdienst. De meester leest voor uit het Oude Testament. Dan is het rekenen. We pakken onze lei en met de griffel maken we rekensommen. Dan speeltijd en kunnen we eens gaan pissen in de pissijn. Dan terug de klas in voor taal, weer dat geknetter van griffels op de lei. Om twaalf uur is 't school uit. Na een gebedje vliegen we de klas uit en lopen naar huis. De anderen zijn ook thuis van 't veld voor 't middageten. Dan aan tafel en bidden we. Ons Moe heeft lekkere erwtensoep gemaakt. Uit dezelfde telloor eten we patatten met rooi kolen en een stuk worst, en nog steeds uit dezelfde schotel botermelkse pap. Het paard krijgt nu ook zen haver in de krib, wat hooi uit de ruif en een emmer drinken. Na het eten mogen wij wat spelen. We spelen binnen "bedot". Onze Jos kruipt in de voorkamer in de alkoof en ons Maria in de andere bedstee. Ik kan ze niet snel vinden en we maken wat ruzie en ons Moe komt ertussen. "Grote doaj, is da gedaan met da geneuk, ge zeit het wer aan 't begoaje he!" Wij willen iets zeggen, maar ons moe zegt nie preutelen he. Dan maar buiten spelen. "Niet op den blaaik he!" roept ze, "want daar liggen lakens te bleken! "Nonkel Jef spant het paard terug in, doet getten rond zen diemerde broek en gaat het veld eggen zodat onze Va de rapen kan zaaien. Ons Moe heeft deeg gekneed in den trog en grootvader heeft den oven in de keet warm gestookt met musterd. De broden worden met een loet in de oven geschoven na eerst de sintels in het midden gedaan te hebben. Bij het spelen hebben Jos en ik nen groten bloempot met bloemen kapot geholpen. Ons Moe ziet dat en roept: "kunnen jullie nu niks anders dan alles verrenewere? Kunde nu is niks goaj sloagen, gullie verbollemonden nu alles!" We lopen weg en kruipen achter de musterdmijt. En zo wordt het stilaan een uur of vier, tijd voor het vieruurtje. We schuiven aan, Moe heeft een groot vers brood klaar liggen. Va pakt een groot broodmes, maakt met dat mes een groot kruis op de achterkant van het brood en begint dikke boterhammen te snijden. Moe neemt een gerookte hesp en snijdt schellen vlees die we op onze bammen doen, na er eerst vet of reuzel (overschot van gebraden spek) op gesmeerd te hebben waar ook nog koajkes in zitten. Daarna nog nen dikke bo met poepgelei en we kunnen er weer een tijdje tegen. Dan is het tijd om de koeien te gaan melken. De kitten worden op nen houten kruiwagen gezet, de emmers en de zijg gaan ook mee. De koeien lopen in 't buswaaike en 't voorste velleke (veldeke). Daar aangekomen nemen ze een melkstoeleke (klein driepikkeltje) en gaan naar de koe in de wei, die gewoon stil blijft staan terwijl ze gemolken wordt. Terug thuis moeten ze nog een koe melken die pas gekalfd heeft. De muitte is een vaars, Va is er blij om. Pas gekalfde koeien geven bist, een zeer gele melk, goed voor het kalf maar ook goed voor het bakken van pannenkoeken, wat ons Moe dan ook wel eens doet samen met de zaam (soort vet dat boven de melk drijft). Er moet ook nog een koe aangestierd worden want ons blaar staat stierig en dan is het de moment om naar de stier te gaan. Hoe onze ouders dat zien is me een raadsel. Wij willen weer gaan spelen maar ons Moe roept: "Heila, eerst de konijnen veujeren en de geit binnen halen!" Ons Mieke geit staat aan den tuier naast den blaaik. We nemen het koord en leiden haar naar de stal. De konijnen zitten in de stal in een houten kot met maasdraad, door onze Va zelf gemaakt. We gaan naar de wei, nemen een mes mee, steken blatten (pisbloemen), snijden wat gras en samen met wat ouwe korsten brood hebben ze goed te eten. We gaan spelen en ik kruip op 't gereikte (open koetsje) maar vader begint te schellen en te grollen: "komt er is af en rap, das veel te gevaarlijk!" Ja, nu moet ik dringend gaan kakken. Ik loop naar 't gemak, een plank met een gat in, alles recht naar beneden den beirput in. Na gedane zaken kuis ik mijn gat af met stukken papier die overal vandaan kunnen komen zoals van suiker-, zout-, of bloemzakken of inpakpapier. Nadien spelen we op 't straat en gooien steentjes naar het water in de sloot, maar onze Va maakt weer van z'n oren:

“kom is achter op de weirft speulen”, zegt hij, “bedjémet (seffens) kom er misschien ne fiets en dan kunt ge eronder zitten.” We lopen wat rond, het begint stilaan donker te worden, maar iedereen heeft nog zijn bezigheid: vader zit tegen den notenboom en is een pik (korte zeis) aan ’t aren met het oargetouw, nonkel Jef is met spieën en nen voorhamer struiken aan ‘t klieven, grootvader is zijn schaars (scheermes) aan ‘t wetten en Moe haalt nog de laatste was van den droogdraad: hemden, broeken, truien, lakens, pisdoeken en zo meer. Ik wil nog met mijne reep (fietswiel zonder banden of spaken) gaan spelen maar vind hem niet. Ik denk dat onze Jos hem weggestopt heeft en ik maak me kwaad op hem, maar vader zegt: “zijde weer aan ‘t neuken?! Geilie mokt de hele dag ambras!” Met een flinke mot tegen ons oren komen we er vanaf. Ons Maria is nog “hinkelendop” aan ‘t spelen, de lijnen met ne stok in ‘t zand getrokken. Intussen is ‘t al goed donker geworden en ieder gaat naar binnen voor het avondeten. Op het fornuis gebakken patatjes met beuling en ook nog havermoutse pap. Hmm lekker! Op ‘t laatst mogen we de pot nog uitscheiren. Nadien spelen we aan ‘t tafel nog “ganzenbord” en “mens-erger-je-niet”. Met nonkel Jef spelen we “wippen” met kaarten, of ook nog “frijten”. Het wordt ‘s avonds wel al wat kouder en ons Moe heeft de Leuvense stoof aangestoken. “We moeten zien dat we nu geen kou opscheiren”, zegt ze, “of een valling!” Ze zit aan ‘t spinnenwiel om van wol saaidraad te maken, want ze wil tegen de winter nog een paar dikke truien breien. “Gooit op de stoof is een spaan of ne klippel”, zegt Va tegen mij, “maar eerst de stoof opkeuteren he!” Ik pak de stoofhaak en keuter er goed op los, de vonken vliegen in ‘t rond. “Gij stomme kloot”, roept ons Moe, “Ni zo hevig joeng!” Ik heb me bezeerd en roep: “Ai ai!” “Kom eens hier”, zegt ze, “Ik zal der is over ruissen en ‘t is genezen.” Moederkeszalf is toch goeie zalf. Nu wordt het tijd om het rozenhoedje te bidden. We gaan allen in nen grote kring rond de stoof zitten, op ne stoel met ons voeten opgetrokken laten we ze rusten op het onderstuk van de kachel. Grootvader zit in den hoek in zijne zorg of zuirg (nen van grint of tenen of wijmen gevlochten zetel), de enige zetel in huis, natuurlijk voor Grootva. Hij spuwt zen laatste sjik in den kolenbak. Ons Moe zit nu sokken te stoppen en wij moeten bonen pellen, er gaat geen tijd verloren. “Allé begint er eens aan”, zegt ons Moe. Nonkel Jef pakt nen paternoster. We maken met zen allen een kruisteken en we zijn vertrokken. “Onze Vader die...”, “Wees gegroet Maria vol van...”. Dat zo ne keer of vijfentwintig. Dan nog ne litanie van alle mogelijke kwalen en ziektes, steeds gevolgd door “Verlos ons Heer” en dan werden nog alle mogelijke heiligen aanroepen. “Heilige Maria, bid voor ons”, “ Heilige Jozef, bid voor ons” en zo verder. Onze Va zit intussen al flink te knikkebollen. Af en toe krijgt hij wel eens nen duw of stoemp van ons Moe. “Allé kunde gij nu nie wakker blijven?”, zegt ze. Nog een laatste kruisteken, zo dat zit er weeral op. Nu wordt er nog wat verteld, grootva vertelt van vroeger: “toen ik ne koeter was”, zegt hij, “zetten wij hier en daar wel eens een strop en zo vingen wij wel eens nen haas of een konijntje. Hmm lekker, een konijntje in de pot, goed vlees, en ook de pels bracht nog wat op. Op ne keer had ik ne ferme haas uit ne strop gehaald en ik wil naar huis gaan. Staat daar opeens de Peer, nen echte stroper. “Hela gij, geeft dieje haas is hier, gij hebt die uit nen strop van mij gehaald.” Maar ik denk: “gij ni zulle!” Ik begin te lopen, de Peer achter mij, maar ik kon veel harder lopen en Peer moest het opgeven en zo hadden we weer ne flinke pot vlees, hahaha!” Ik bezie Grootva met groten ogen. Gij lopen? Ik ken Grootva als een oude stramme man die zen ene voet amper voor de andere krijgt, maar ja, Grootva is ook jong geweest hé. (**wordt vervolgd).**

(uit het dagboek van Karel Van den Bergh. Foto 1: het slachten van een varken aan huis, Foto 2: Karel in zijn jeugdjaren, Foto 3: het spelen met de marbollen (knikkers) Foto 4: Het melken op de boerderij, Foto 5: het aren van een zeis, Foto 6: een opgehangen strop om een konijn of haas te vangen.)

Naar den buiten, zo zag men dat in 1914!

Op 28 juni 1914 werd de troonopvolger van Oostenrijk, prins Ferdinand, doodgeschoten in Sarajevo. Deze gebeurtenis wordt als aanleiding van de Eerste Wereldoorlog gezien.
Amper twee maanden voordien, op 9 mei 1914, schreef de in Essen wonende HENRI ASSELBERGS voor de krant 'De Zuid-Willemsvaart' onderstaand artikel over de uitstapjes naar 'den buiten'.

De héél gegoeden wonen er den Zomer, hebben er hun landhuizen, hun buitens, hun villa's. Die 't minder hebben huren ergens één of meer kamers, blijven er enkele weken of maanden. Die 't nog minder hebben, komen voor enkele dagen, de Zondagen vooral. Dan trekken gansche stoeten uit de bestoven stad die stinkt en walmt. Treinen en trams worden bestormd. Auto's wielen weg, de bochtige engte uit van kronkelstraten, snorkend den laatsten hoek om, wegwolkend den vrijen weg op de ruimte in, waar dan hun stof opwaait en dwarrelend weer neer valt. Ook fietsen er klubjes de stad uit, maar dit gebeurt in België niet zooveel als in Holland. 't Meeste komt van Antwerpen dezen kant uit met de treinen, die stampe, stampevol hun vrachten lossen overal, in Eekeren, in Cappellen, in Boschcappellen, in Heide, in Calmpthout, in Wildert, tot hier in Esschen toe. Dan gaat 't de hei op en de bosschen in. O je moet dat zien hoe die menschen er naar snakken buiten te zijn, hoe ze van de buitenlucht genieten. ze voelen zich vrij in de ruimste beteekenis van 't woord. Velen die eens zoo'n Zondag hier doorbrachten komen er later voor dagen, soms weken, terug familie en kennissen meebrengend. En op z'n beurt profiteert nu 't land van de stad. 't Is vooral 't hotelwezen dat hierbij 't meeste gebaat is. Zoo Heide, thans 'n flink uitspanningsdorp in ettelijke jaren geheel uit deze beweging opgekomen. Calmpthout was al heel vroeg bekend om z'n gezonde en poëtische omgeving. Vele tientallen jaren lang kwamen hier nog elken Zomer bekende Antwerpsche artisten op elk gebied. Veel wordt er nóg geschilderd in de „duinen", verstoven en vergroeide duinen, die in voorhistorische tijden een oerzee omsloten. Midden in die duinen ligt als 'n eiland in den Oceaan de schilderachtige Cambuse (van Kamphuis, Kamphuus.) In 1898 en 1899 werd hier 't benoodigde zand gehaald voor den bouw van Antwerpens gekende Middenstatie en uit een der werklieden barakken bleef toen de tegenwoordige Cambuse die jaarlijks duizende Antwerpenaren trekt.

(bijdrage van Wim Kuyps, Beeklei)

(Zwarte) Charel Liësse overleden

We vernamen het overlijden van Charel Liësse, in Heide beter gekend als zwarte Charel. Hij was samen met zijn moeder de laatste bewoner van wat we in de Canadezenlaan kenden als het "nieuwe hotel". Na afbraak van dit gebouw verdween hij uit Heide, toch zagen we hem af en toe nog eens terug met zijn gespan. Charel werd geboren op 25 juli 1957 en overleed op 20 december 2021. De afscheidsdienst had plaats in de kerk van O.L.Vrouw te Nieuwmoer. Hij rust in vrede!

De gouden leeftijd

Niks aan de hand!

Er is niks aan de hand en ik voel me nog fris
want ik ben nog zo gezond als maar mogelijk is.
't Is alleen dat 'k wat jicht in mijn knieën krijg
en het praten gaat soms met een piepend gehijg.
Mijn pols is wat zwak en wat dun wordt mijn bloed
maar ik ben voor mijn leeftijd nog vreselijk goed.

Die steunzolen onder mijn voeten dat gaat
anders zou ik niet best kunnen lopen op straat.
Soms wordt me de slaap nachten lang niet gegund
maar ik merk dat je ook wel eens zonder kunt.
Mijn geheugen wordt minder, soms duizelt mijn hoofd
maar dat valt niet zo op, geen mens die 't gelooft.
Denk niet dat ik vaak daar in zorgen over zit,
want ik ben voor mijn leeftijd nog werkelijk fit.

Ze zeggen dat je de oude dag
als de 'gouden leeftijd' beschouwen mag.
Maar af en toe twijfel ik daar toch wel aan
als ik 's avonds weer moe naar bed ben gegaan.
Met mijn oren in de la en mijn tanden in een glas
en mijn ogen op de tafel als ik uitgelezen was.
En voordat ik inslaap bedenk ik me dan:
'zit er nog iets los dat ik wegleggen kan'?
Terwijl het mij zo slecht nog niet zit
want ik ben voor mijn leeftijd nog tamelijk fit!

Elke morgen stof ik mijn hersens wat af
en ben blij met de dag die God me weer gaf.
Dan haal ik de krant en lees na mijn bad
de overlijdensberichten in het ochtendblad.
Als mijn naam er niet bij staat weet ik dat ik nog leef:
het was dus de bedoeling dat ik nog wat bleef.
Ik geloof dat er toch iets heilzaams in zit
want ik ben voor mijn leeftijd nog redelijk fit.

Wat is voor dit alles tot slot de moraal
die te leren valt uit dit goedmoedig verhaal?
Voor elk die het ouder zijn glimlachend draagt
als een ander je weer eens 'hoe maak je het?' vraagt
is het beter te zeggen dat het best met je gaat
dan die lui te vertellen hoe het echt met je staat!

Gedicht van prof. J. Dequeker, prof reumatologie U.Z. Pellenberg Leuven

(ingezonden door Frank Coucheir)

Uit de oude doos!

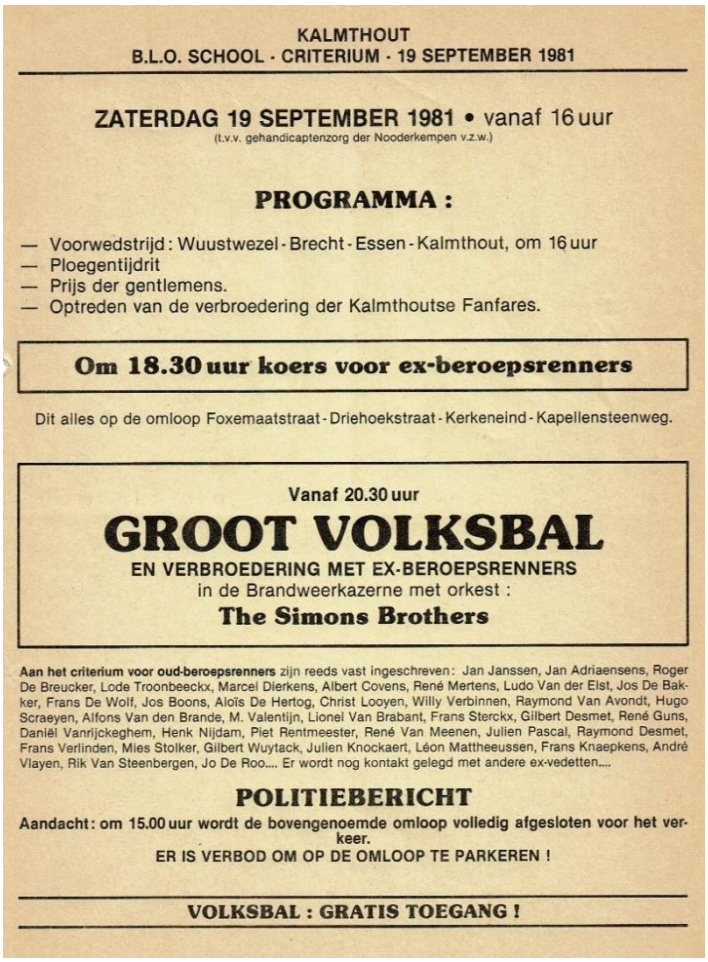

KALMTHOUT
B.L.O. SCHOOL - CRITERIUM - 19 SEPTEMBER 1981

ZATERDAG 19 SEPTEMBER 1981 • vanaf 16 uur
(t.v.v. gehandicaptenzorg der Nooderkempen v.z.w.)

PROGRAMMA :

— Voorwedstrijd : Wuustwezel - Brecht - Essen - Kalmthout, om 16 uur
— Ploegentijdrit
— Prijs der gentlemens.
— Optreden van de verbroedering der Kalmthoutse Fanfares.

Om 18.30 uur koers voor ex-beroepsrenners

Dit alles op de omloop Foxemaatstraat - Driehoekstraat - Kerkeneind - Kapellensteenweg.

Vanaf 20.30 uur
GROOT VOLKSBAL
EN VERBROEDERING MET EX-BEROEPSRENNERS
in de Brandweerkazerne met orkest :
The Simons Brothers

Aan het criterium voor oud-beroepsrenners zijn reeds vast ingeschreven : Jan Janssen, Jan Adriaensens, Roger De Breucker, Lode Troonbeeckx, Marcel Dierkens, Albert Covens, René Mertens, Ludo Van der Elst, Jos De Bakker, Frans De Wolf, Jos Boons, Aloïs De Hertog, Christ Looyen, Willy Verbinnen, Raymond Van Avondt, Hugo Scraeyen, Alfons Van den Brande, M. Valentijn, Lionel Van Brabant, Frans Sterckx, Gilbert Desmet, René Guns, Daniël Vanrijckeghem, Henk Nijdam, Piet Rentmeester, René Van Meenen, Julien Pascal, Raymond Desmet, Frans Verlinden, Mies Stolker, Gilbert Wuytack, Julien Knockaert, Léon Mattheeussen, Frans Knaepkens, André Vlayen, Rik Van Steenbergen, Jo De Roo.... Er wordt nog kontakt gelegd met andere ex-vedetten....

POLITIEBERICHT
Aandacht : om 15.00 uur wordt de bovengenoemde omloop volledig afgesloten voor het verkeer.
ER IS VERBOD OM OP DE OMLOOP TE PARKEREN !

VOLKSBAL : GRATIS TOEGANG !

Wie herinnert zich deze nog? In 1981 werd het centrum van Kalmthout afgesloten voor een wielernamiddag ten voordele van de BLO-school (nu Berkenbeek) in Wuustwezel in het kader van het jaar van de gehandicapten. Het werd een wielerhoogdag met heel wat gewezen vedetten aan de start. Daniël Van Rijckegem won het criterium van de oud-beroepsrenners. In de brandweerkazerne werd er toen met muziek van The Simons Brothers gefeest tot in de vroege uurtjes, ook dat herinner ik mij nog wel! Kalmthout schonk een mooie opbrengst van 290.000 BF aan gehandicaptenzorg Noorderkempen.

Heide zegt het met Heiligen wee(r)tjes (Paul Witters)

Week 01 van 3 januari tot 9 januari 2022

Op 4 januari Louis Braille. We herdenken vandaag de geboortedag van Louis Braille (1809-1852), uitvinder van het brailleschrift. Hij verloor zijn zicht als gevolg van een ongeluk in zijn vaders zadelmakerij. De jaren na zijn ongeluk heeft hij een systeem ontwikkeld om met de tastzin te kunnen lezen en schrijven, het brailleschrift. Dankzij hem hebben duizenden zeer slechtziende en blinde mensen over de hele wereld toegang tot informatie en de mogelijkheid om te communiceren.

Op 6 januari Feest van Drie Koningen. Driekoningen of Openbaring van de Heer; is een christelijke feestdag die elk jaar op 6 januari wordt gevierd. Op deze dag vieren de christenen het bezoek van drie wijzen aan het kind Jezus in Bethlehem. Een wonderlijke ster heeft

hen tot hem geleid. Rond het feest van Driekoningen bestaan er van oudsher vele volkse gebruiken. Een aardig gebruik is dat de kinderen op of rond Driekoningen; - verkleed als Gaspar, Melchior en Balthazar - van huis tot huis Driekoningenliedjes gaan zingen en hiervoor van de toehoorders wat zakgeld of snoep krijgen. Een gebruik in nog veel gezinnen is, dat men een boon stopt in het deeg van taart: wie de boon vindt in zijn koek mag die dag koning zijn en het menu samenstellen.

Steun aan “heide voor Rehab” kan deze week nog!

Na het afronden van de actie voor de “warmste week” besloten wij om onze actie nog een periode te laten doorlopen. Met succes blijk nu! De laatste dagen kwam er nog 265 euro bij op onze rekening. Wij hebben de bedoeling deze op 10 januari af te sluiten. Lezers die deze week nog een bijdrage willen doen kunnen dit nog. De gelden die zijn toegekomen na 24 december zullen wij integraal overschrijven naar het project “athletes for hope” van Marc Herremans uit Wuustwezel. Ik dank nu al van harte de gulle schenkers voor hun gift. Luc Wuyts, uitgever van het recentste boek over de carrière van Herman Vanspringel, heeft nog wel wat boeken ter beschikking die hij zal bezorgen bij de milde schenkers!

Nieuwjaarke zoete!

Het is misschien niet overal zo de interesse meer maar de periode rond Nieuwjaar was vroeger veelal een periode dat er wafels of pannenkoeken werden gemaakt. We vonden een nieuwjaarsliedje dat hierover geschreven werd (Oud-hollands) en wat sterk gelijkt op wat wij hier vroeger zongen: “hier woont nog wel een goede vrouw, die nog wel wat geven zou……..” Smakelijk!

Dag vrouw, dag man, dag allegaar!
Ik kom je wensen een goed nieuwjaar.
Door dik, door dun, kom ik gelopen.
Heb je niet een wafel of twee?
Ik zal ze niet verkopen.
't Is een goed vrouwtje, die wat geeft:
ik wens dat ze 't naaste jaar nog leeft.
Goed vrouwtje! goed vrouwtje!
Heb je niet een wafel of twee?
Ik steek ze al in mijn mouwtje.

“Heide vertelt” is een tijdelijke uitgave, gestart als BIN-initiatief tijdens de corona-periode. Verschijnt wekelijks digitaal op zondagmorgen.
Redactie: Louis van den Buijs, Heidestatiestraat 58/bus1, 2920 Kalmthout. (0477/22.24.81).
Eerder verschenen krantjes zijn te raadplegen via de website www.binkalmthout.be